

cionalismus reprezentovaný Jüngerem chce, aby ostatní zůstali věrní sami sobě a zachovali si svou národní identitu: „Francie Barrése (16) je nám milejší než Francie Barbusse, protože mezi starými frontovými vojáky je více cti a pocitu bezpečí než mezi advokáty a literáty, jimž liberalistická fráze slouží jako korzářská plachta. Je přirozené, že pouze mezi dvěma zdravými sousedy je možno zůstat zdravým a pouze vůči cizí rozdílnosti je možno udržet svou vlastní rozdílnost čistou.“

Jinými slovy je žádoucí, aby nacionalismus zvítězil také v jiných zemích, a to i přesto, že každý nacionalismus bude větší silou směřovat k realizaci vlastních práv a cílů, kterým jiní musí postavit vlastní práva a cíle. Lépe je podle Jüngerova žít uprostřed smysluplných tvorů, než být obklopen „kaší bez charakteru, bez formy, bez vlastní rozdílnosti“. Nový nacionalismus hlásaný Jüngerem, to je nacionalismus radikálního odchodu od tradičního, konzervativního či liberálního nacionalismu vilhelmovské éry, nacionalismus trhající zároveň vazby s „reakcionáři i romantiky, utopisty a napravovači světa“, protože ti všichni „nežijí v naší době“.

Nový nacionalismus má být „dynamický, plamenný, blízký vitální energii velkých měst“. Jünger odmítá měty rasového společenství a „starosvětský“ nacionalismus uplynulého století, který byl pohřben na bitevních polích první světové války a semlet na prach v mlýnech industriálně-technické éry. K nacionalistům psal: „Staré vazby byly přetřhány. Odpovědní jste pouze budoucnosti a to je nejvyšší druh odpovědnosti.“ Tradice je podle Jüngerova nikoli „ustálená forma, ale živý a věčný duch, za jehož ztělesnění je odpovědná každá generace“.

Jünger nechce mít nic společného s vlasteneckými rituály měšťáků a tzv. spořádaných občanů, zaměstnaných „zákonem a pořádkem“, nýbrž volá na barikády ve jménu realizace německé ideje: „Být nacionalistou v době války, znamená být připraven zemřít za vlast; dnes to znamená vztyčit prapor revoluce za krásnější a silnější Německo.“ Jinde napsal: „Jsme téhož názoru jako Karel Marx, že nejde o to svět vysvětlovat, ale změnit.“

Noví nacionalisté vedou svůj útok proti všem, kteří by chtěli parazitovat na ideách a koncepcích vilhelmovské éry: „Mršina lva je už dávno sežraná a už brzy si červi skočí navzájem po krku.“ Jüngerovský nacionalismus pohrdá „kramáři a výrobci marcipánu“, jeho předvoj tvoří „plnokrevní muži, kteří se s rozkoší a láskou angažují“, „lidé, kteří jsou nebezpeční, protože milují být nebezpeční“ a dokáží „brutálně pohlédnout do tváře brutální současnosti“.

Hlavní zásadou nového nacionalismu musí podle Jüngerova být úplná negace existujícího politického systému. Opozice stejně jako spolupráce s nenáviděným systémem znamená jeho afirmaci. Cílem musí být negace spočívající v izolování se od státu, jeho vyhladovění, vytvoření státu ve státě, samostatného pokud jde o ideje a prostředky boje, které je třeba použít. Jünger vyžaduje, aby se nacionalisté neúčastnili žádných voleb či plebiscitů, ale pozorní, připravení, ozbrojení stáli stranou, aby „uspíšili nevyhnutelný proces rozkladu, kterému podléhají sídla pustých žvástů“.

Tímto způsobem bude přerušena příliv nejlepších do systému: „škoda krve pumpovat ji do parlamentního labyrintu“. Nelze se „účastnit konkurenčního boje o volební hlasy a měďáky přívrženců“, protože v opačném případě se nacionalisté infikují (tak jako se to stalo s NSDAP) duchem partajnictví a ponoří se do „parlamentárního zmatku“. Proto rozhodný Jüngerův požadavek: „Ani jeden hlas kterékoli straně“. Je třeba vyhnout se fatální vnitřní roztržce, když se teoreticky uznají